

בשבע בערב יצאתי ברכבת לפול לאחר שסידרתי בקושי
רב את החפצים שלי שמסקלם עלה למעלה מחמשים קילו המותרים.

19.11.45

בעשר המראנו מבורנמוס. ארבע שעות עד מרסיל, משם
ארבע שעות עד מלטה, בערך כזמן הזה עד סוברוק, ומשם לקהירו.
בכל תחנה נעמוד כשעה ונגיע לקהירו בערך בשמונה בבוקר.

הופיע היום מאמר מאלף בטימס על א"י (מקויליאמס)
מתוך התאמצות להיות הוגן, ולכן נאסרו כמה דברים נכונים
בתוספת של סלופים ודברי שטות (ציוניות "מדינית" - מתוך
אמביציה להיות צירים ומיניסטרים).

- עלינו להזהר משאננות ומיאוש. לראות נכוחה, להבין
ולפעול מתוך הכרת מעמדנו - יכלתנו והגבלתנו. התעודה של בוויץ,
כדברי הסריביון, נסיון לפשרה בין שנאח משרד החוץ ובין עמדת
המפלגה. הרבה סתום - בכוונה - בגלוי - המעשים סותרים
הדברים (אי הסתלקות מחובות המנדט, האהדה לקרבנות הנציט).
הטעיה: לא הסכם אנגלו-אמריקני על ההצהרה, אלא על ועדת מחקר
בלבד. ליום הפרת אסון (הסה"ל) מתוך הצהרה של התנגדות להפרת
אמונים. הגרוע ביותר: תורת פיזור במקום בית לאומי. אזהרה
בפני "קפיצה בחוף". האם סוגרים הארץ בפני אלה שאינם רוצים
לעלות? למה אניות מלחמה ודיוויזיות אווירניות? לא עס?
ליפסון ותורתו. לא שאלת שעה אלא דורות. מדוע "ביה" גם לאלה

שאינם רוצים לעלות? בטחון, לכל מקרה. האווילות של סופר
הטיימס (ציונות=אמביציה) - ברנדייס, מלצ'ט, רוטשילד, המוני
הפועלים. הציונות לא ענין של מפלגה (לא בחוכנו ולא באנגליה)
אך לא מקרה שבמרכז העבודה, ושמפלגת העבודה תמכה. חרומה
בארץ לשאלות העולם. מחקר? נעמוד בפני כל חקירה, יותר מכל
מפעל החישובתי אחרי בעולם. היחוד של שאלת א"י - אנחנו
עשינו הארץ, הארץ עשתה אותנו, משפט בלזן - והנוהג בארץ.
מפני מה לא נרתע: חופש עליה, מדינה יהודית (לא לליפטון).
הכינונו מקום ליהודי גרמניה - שלא רצו בארץ ושבעו נחת
בגרמניה. שלטון סירור ולא שלטון ^{הארץ}. נכנע לכוח -
ער גבול ידוע. (עליה ומדינה) - הבטחת זכויות בעולם - והפליה
גזעית בארץ. אטון לליבור - אך לפי שעה ליבור שולט רק ^(כך)
בשאלות פנימיות, בחיצוניות שולטת הקליקה של משרד החוץ
הרואים לפניהם במזרח רק פחות ונסיכים. - לכן לא עצבנות,
לא קרב אחרון, גם לא כניעה ושאלנות. פתרון סופי איננו שלילי
ועקר, אלא חיובי פיתוח ואכלוס שאין להפוך (reversible)
בווין נסען על יהודים. לליפטונים הקטנים קדם יהודי גדול
שנתן לנו עצה טובה זו - שאול הסרטי, ושלא שמענו לו, ואולי
זהו המקור הראשי של צרותינו, אבל אין אנו מתחרטים ונמשיך
בהתנגדותנו - לליפטון. "היהדות רק דת". ואם אין יהודי
מאמין או משתמד? מותר לו, אבל אינו יכול לדבר יותר בשם
היהדות של ליפטון. לעם היהודי היהדות זה עם (ולדת היהודית!)
ואם אף עוזב מותר לו, אבל אין לו רשות לדבר בשם היהודים
והעם. - בווין רוצה תרומתנו לאירופה. נחרום לריקונסטרקציה
החברתית והרוחנית של העולם ע"י בנין מולדתנו על יסודות

שצוו לנו נביאינו: צדק, אחוה ושלום. - עצת בוויין נתן לנו
שאלו הסרסי - ונכשל. הצליח בוויין? הייתי מיעץ אותו כיצד לא
לסכן על כך את הקריירה שלו.

האין לנו הרשות לרצות שטבח ששת המיליונים יהיה האקט
האחרון של טבלנו בגולה? ושתי האניות סטרומה ופטרסה - הקרבן
האחרון של שובנו למולדת? (סטרומה ומוריציאוס - סמל יסורי
מולדת) - לשם מה אניות מלחמה ודיוויזיות אוויריות - כשאין
יהודים רוצים לנסוע לארץ?

20.11.45

בשש בבוקר הגעתי לקהיר.

דניאל מנ"י. סיימס היה בסריפולי. נהרבו 120
יהודים 5 ערבים, אחד מהם ע"י יהודי, 4 ע"י הצבא. הדבר
התחיל ביום ראשון בערב, אבל ההרג החל ביום ב' וביום ג'.
רק ביום ג' התערב הצבא במרץ. קצין יהודי בשיט, אמר שהפקודה
לירות ניתנה ביום ב' בערב, לדעת דניאל - רק ביום ג'.
בעיר סריפולי יש 18,000 יהודים 80,000 ערבים, 20,000
איטלקים. אחרי התחלת הריב והחנווניים הערבים ציינו חנות
ערבית, האיטלקים - איטליאנו. החנויות היהודיות הגדולות
נחסכו כלן, גם קטנות נשדדו. חוללו בתי כנסיות. 770
ערבים נאסרו. אחד נידון למות, המשפטים מהירים. 1500
יהודים לא שבו לבתיהם, אם מתוך פחד או מתוך הרס בתיהם.
ראש העדה היהודית זמיוו חריר.